

A volk ga ni poslušal in ga tudi razumel ni. Nepremično ga je gledal s svojimi žarečimi očmi in mu je kazal neprestano svoje ostre zobe. Če se je Kekec le zganil in je prestopil, že je poskočil in je stal pred njim tako blizu, da je čutil Kekec njegovo vročo sapo na svojem licu. In Kekec je izprevidel tedaj, da je izgubljen in da ni nobene rešitve več. Zato se je naslonil ob smrekovo deblo in je stisnil ustna, ker se ga je resnično polastila jezica. Dvignil je roko in je skrčil prste v pest. — »Le čakaj me, ti nora zverina!« je rekel volku v svoji jezici. »Še ni vseh dni konec! Enkrat sem te s polenom, a drugokrat te bom s čim drugim, da se ti ne bo ljubilo ničesar več na svetu. Oj, še najmanj to režanje...«

Potem pa je bil tiho in je čakal mirno, kdaj se prikaže tam na ovinku Pehta...

BRANISLAV ROJEC:

Moj zajček.

Resnična zgodba.

Zlata pomlad se je vrnila. Vriskajoči maj je zakraljeval vsenaokrog v polni svoji krasoti, kopajoč se v valovih toplih solčnih pramenov. Priroda je zopet zelenela in cvetela v svatovski obleki in vabila ljudi iz mrklih in zatohlih stanovanj pod jasno nebo.

Za hišo, v kateri smo stanovali, se je raztezal dolg vrt, ki je bil pregrajen. Na tej strani so bile gredice za cvetice in zelenjad, na drugi pa je rasla sočna trava. Ob poti, posuti z drobnim belim peskom, so stala mlada drevesca v lepi ravni vrsti, kronana z opojnim belim in rdečkastim cvetjem. Neumorne čebelice so brnele po cvetju od drevesca do drevesca in se opajale s sladkim cvetnim sokom. Pestri metulji so jadrali kot pijani v mamečem vzduhu. Po drevju so se spreletavali krilati pevci ter žvrgoleli od ranega jutra do mraka slavo svojepevo svojemu Stvarniku.

V tem mesecu sem dobil mladega, kot igrača ljubkega zajčka. Kožušček mu je bil po životu ves črn, le okolo vratu in na sprednjih šapicah je imel snežnobeke lise. Izprva je bil jako boječ. Plaho je gledal z velikimi očmi iz temnega kota malega hlevčka, se stiskal v temo in zatrepetal z vsem telescem, če sem se mu približal. Polagoma

pa se je tako udomačil, da je kar s šapico popraskal po mrežnatih vratah, ko me je zagledal.

Kadar sem imel čas in je bilo vreme lepo, sem ga nesel na vrt in ga posadil v bujno travo. Začel je skakati in se veseliti zlate svobode. Večkrat se je postavil pokonci na zadnji nožici in zvedavo gledal okrog sebe. Takrat se je posebno lepo videl njegov baržunasto svetli kožušček iznad visoke trave. Bil je podoben nalepšanemu gospodu. Ko je nama potekel določeni čas pod milim nebom, sem ujel zajčka in ga nesel nazaj v njegov tesni domek. Takrat pa me je pogledal tako milo in proseče skozi zamrežena vrata, da se mi je kar zasmilil. Slutil sem, kaj se skriva za tistimi otožnimi, velikimi očmi. Bila je skrivna bol, izvirajoča iz neutešenega hrepenenja po neomejeni svobodi. »Zakaj me zapiraš v ta tesni hlevček? Pusti me živeti med zelenjem in cvetjem!« Nisem mogel uslišati njegove prošnje in mu odpreti vrata. Odšel sem zamišljen po svojih opravkih...

Moj zajček je vkljub svojemu jetništvu hitro rasel in se lepo debelil. V nekaj mesecih je dorasel.

Bilo je poznega jesenskega jutra. Gosta siva megla je zagrinjala vrt in mi zapirala pogled v daljavo. Ko pa sem stopil pod milo nebo, mi je silila mokrota in hladnost v usta, nos in oči, da so me kar skelele od vlage. Legala mi je tudi na obleko in mi napredla po robovih umazanobelo pajčevino. Na zapuščenih vrtnih gredah so kvišku štrlele suhe bilke ovenelih in polomljenih cvetic, nekatera stebelca pa so se s cvetnimi šopi, ki jih je pred nekaj dnevi poparila slana, sklanjala globoko k rjavi goli zemlji. Pusta megla se je zvijala v koprastih vrtincih nad gredami, jih zagrinjala in zopet odkrivala.

Ko se je začela megla dvigati z zemlje ter je prihajala ob tleh redkejša in redkejša, sem zagledal sredi grede med rumenkastimi cvetnimi bilkami na novo razkopano prst in zraven temnordečo liso. Prst je bila namočena s krvjo...

Zagrabilo me je nekaj v prsih, in v temni slutnji mi je zatrepetalo srce. Stopil sem k okrvavljeni gredi. Iz prsti se je videl šop črne dlake, onesnažene od prsti in strjene krvi. Prijel sem zanje in potegnil. V roki sem držal stegni in zadnji del svojega ljubega zajčka. Zabolet me je, zabesnelo mi je v prsih od žalosti in jeze...

Kako bi se tudi ne žalostil in obenem ne togotil ob tem razburljivem prizoru! Kolikokrat sem nesel prijazno živalco na vrt v travo in se tam zabaval in pogovarjal z njo, preden je tako zrasla in se odebelila pod svojim svetlim kožuškom! Še včeraj je zajec veselo skakal po travi, danes pa leži pred menoj le zadnji del njegovega

razmesarjenega mrtvega telesa! Takoj sem vedel, na kakšen način je nesrečnež padel v tako grozno smrt. Zaželel si je ponoči svobode, razpraskal mrežasta vratca in skočil na dvorišče. Takrat pa ga je napadel in zadavil veliki beli maček, ki je hodil iz sosedne hiše na naš vrt in večkrat skrivaj poželjivo gledal z zidu na zajca, ko sem ga pasel na vrtu. V tistem trenutku sem zasovražil krvoločnega živalskega morilca tako silno, da sem sklenil hudo se maščevati nad njim. Uverjen sem bil, da je maček zakopal ostanek zajčje pečenke v prst zato, da bi ga tam počakala za večerjo. V mraku bi prišel ponjo.

Dolge, temne sence so se risale in raztezale od golih dreves po tleh kot krive koščene roke nevidnih duhov, ko sem stal v poznem mraku tistega večera na vrtu, maščevanja željan in čakal na mačka. V roki sem držal težak robat kamen in ga večkrat dvignil kvišku, poizkušajoč, kako bom z njim pobil na tla osovraženo žival.

Zaropotala je opeka na drvarnicah in začelo se je plaziti proti meni nekaj belega prihuljeno, počasi in oprezno kot sam greh. Plazilo se je bliže in bliže. V temi so moje oči razločile in spoznale krvoločneža, ki sem ga čakal. Ha, sedaj prihajaš po svojo slastno pečenko! Le naprej, le naprej, da obračunava!

Ustavil se je. Demonsko sta se bliskali iz teme dve zeleni iskri. Zverska žival me je gotovo zagledala; jezno so iz teme plamtele njene iskreče se oči; nagrbil se ji je hrbet...

Dvignil sem kamen, da bi ga zagnal v sovražno pošast, zagnal naravnost tja v tista žareča oglja, da bi ugasnila za vedno in da bi se žival zgrudila krvava na tla in poginila.

Že sem hotel z roko zamahnuti in kamen izpustiti proti mačku. Tedaj pa mi je roko nekaj zadržalo, in skrivnostno, nepoznan glas mi je zašepetal: »Človek, ne ubijaj nedolžne živali! Ti imaš razum po božji milosti, žival pa nima tega daru! Dela, kar ji veli priroda, in ne ume presoditi, kaj je dobro, kaj je slabo! Ako zaradi tega ubiješ žival, postaneš nevreden človeškega razuma!«

Nekaj težkega, nekaj neznanega mi je leglo na prsi. Roka mi je omahnila, in trdo je padel kamen na zemljo, na prst, s krvjo po mešano...

Kot da bi me postalo groza tistih hudih oči, ki so še vedno zlele s svojim mrzlim zelenim ognjem proti meni, sem zbežal v sobo, in bilo me je sram samega sebe...

